

da kuida karro, määär, mit, messi lind, sõp-
pelgas mitte otse Maddise páral omma
talvisest uimussfest árka: nenda ei muudki
ellajad mitte, mis talveks Ma sisse, juurte
alla ja pu foorte wahhele poemad, waid
ikka seddamöda, kuida Jummal, kas warra
woi hilja, külmale otsa teeb ja soja annab.
Karro, kui pitkalt silla on, talvkorterist
wáljatulles, ja külmaga jálle senna tagasi
lähháb omma káppad immema. Mut ka
talvelgi sullaga aiab mulda ülles, külmaga
jááb jálle rahhule; messilassed liñopu sees
sullaga hakkavad heált teggema ja likuma.
Sesamma lugu on siis ka maddudega ja
massakattega, et sojema ilmaga árkavad,
külmaga jálle árrauimurad. Ning kes siis
neid ussa ja muid lomokessi Ma mulla sisse
teab ehk ias nánud, kas ja missal seál hak-
kavad likuma? Ehk mis us ehk seást fest
teab, et Maddise páral ollid nooliumud, et
sind sellepárrast lähháks noolama? Kuida
sooluminne ja jahwataminne, kuida kuddus-
minne, fedraminne ja pu weddaminne ussa

woiwad siggitada, ehk kuida se, et need tööd
sel páral teggematta jáwad, woib neid keelda
siggiinast ja sulle kahjo teggemast? Eks neil
olle omma lodud sigginemisse seádus ja kord?
Mis siis Maddise tulel on teggemast linnadez-
ga, vodrade ja nissudega, mis vast monni fu
párrast sedda külwatafse? Õssand aitko isse,
et keik innimesed sellegi polest ikka rohkemaks
saaksid meistmisses ja keiges tundmisses, ja
weiksid läbbikatsuda, mis ühte ei sunni!

Olleme jo tunnamusdes tähtramatus

Wastla ja tu hækapá wast
selletanud, kui paasto aiast öppetasime. Ábh-
baust needki párad wótnud mitme tühja
arvamisse ja kõmbega teotada. Gest sago
siis veel monni sanna rágitud.

Jubba Remorahwas enne Kristust pid-
dasid paasto kuu sees ábbajummalatte auuks
ühhed sured lustipühhad, liassomisse, jomis-
se ja keigesugguse wallatusse ja roppo tóga.
Kus paggana rahwast enne olli ellanud,
seál nende wannad kõmed mitte ristiussos-